

**PROJEKT
KAŽDODENNÍ RUTINA**

MIRROR WORLD I.

ALEXEJ OSADČUK

FANTOM
2022 PRINT

Originally published in English under the title Project Daily
Grind by Magic Dome Books, 2016
Copyright © Alexey Osadchuk 2016
Cover Art © Vladimir Manyukhin 2016
English Translation © Irene and Neil P. Woodhead 2016
Czech Translation © Jan Benda

ISBN 978-80-7594-110-7

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Pro moji milovanou ženu

KAPITOLA PRVNÍ

„Pane Ivanenko, musíte pochopit, že naše banka vás nemůže považovat za potenciálního dlužníka.“ Po těchto slovech se mi pokladník s předstíraným soucitem podíval do očí, přičemž mu po otýlé, hladce oholené tváři stékala kapka potu. Nato stiskl se servilním úsměvem baculaté rty a malou, pobledlou rukou, jež nikdy nemohla uchopit nic těžšího nežli nůž a vidličku, se v jednom kuse tahal za uzel na kravatě. Přestože jej tu a tam pevně sevřel, klouby na jeho buclaté pěsti zůstávaly nadále ukryty pod silnou vrstvou tuku.

„Proč, zmeškal jsem snad někdy splátku?“

S manželkou dbáme na to, abychom na účtu měli vždy i fond pro mimořádné události, kterému říkáme „poslední východisko z nouze“: musíme mít peníze, i kdyby čert na koze jezdil. Každého prvního dne v měsíci obdrží banka svoji „libru masa“, ať se děje cokoli.

„To v žádném případě!“ ujišťoval mě úředník, přičemž před sebe v odmítavém gestu zvedl macaté ruce. „Kéž bychom měli více tak dochvilných klientů, jako jste vy.“

„V čem je tedy problém?“ Dotkl jsem se kořene nosu a snažil se upravit si chybějící brýle.

Tomu říkám síla zvyku. Brýle vzaly za své před dvěma týdny, když jsem poprvé v životě omdlel. Ne, ztrátu vědomí neměla na svědomí nějaká nemoc. Podle doktora ji zapříčinilo vyčerpání (takhle to alespoň formuloval). Měl jsem tenkrát nervy nadranc. Se vší tou nespavostí nebyl žádný div, že jsem sebou švihl. Navíc jsem měl ještě smůlu a rozbil si při pádu brýle, protože jsem nyní musel mhouřit oči, kdykoli jsem chtěl vidět ostře. Nové brýle jsem si však nemohl do-

volit. Každý dostupný cent putoval na zaplacení léčby mé dcery.

„Pochopte,“ pokračoval úředník, „i kdybyste disponoval třemi životy, nikdy byste nám nedokázal splatit vámi požadovanou sumu, nadto zvýšenou o částku, kterou nám již dlužíte. Nemáte žádnou nemovitost, kterou byste mohl opětovně zatížit hypotékou, ani příbuzné, kteří by za vás mohli ručit. Vaše výplaty lze označit za podprůměrné. Vaše manželka nemá práci, pokud omluvíte moji netaktnost...“ Tento „roztomilý“ jedinec vzápětí sklapl, poněvadž v mém nevraživém pohledu patrně zaregistroval něco nelaskavého. Ztěžka jsem si povzdechl, snažil se uklidnit a podíval se stranou.

Ztratit nervy by teď představovalo tu nejhorší možnost. Ta půjčka pro nás byla životně důležitá. Přesněji řečeno pro moji dceru.

Všechno začalo srdečními šelesty, jimiž trpěla a které byly dle doktora u tříletého dítěte úplně normální – prý z toho vyroste. Nestalo se. Nyní se šestileté Christině a jejímu srdci – *umělému* srdci – nevedlo příliš dobře. To její přestalo bít, když jí byly čtyři roky.

Abychom získali peníze na operaci, prodali jsme náš byt i domek na venkově. Když jsme se dověděli o dostupném dárci, tiše jsme tu novinku oslavili v ústraní, mimo dohled všetečných očí, od nichž bychom si bývali mohli vysloužit kritiku, neboť někomu právě zemřelo dítě. Ti, kdož nikdy netrávili noci vedle lůžka svých umírajících dcer, mi nikdy neporozumí. Bylo mi jedno, co by si ostatní mohli pomyslet. Záleželo mi výhradně na životě mého děťátka.

Operace proběhla pod taktovkou profesionálních chirurgů ve špičkové nemocnici v Německu. Doktor nás ujistil, že přijme-li tělo transplantované srdce, čeká naši holčičku dlouhý a šťastný život. Po tvářích nám samou radostí

stékaly slzy; jeho slovům jsme uvěřili a v průběhu prvního roku tato víra zakořenila i v našich srdcích. Christininu zdraví se do značné míry zlepšilo. Potíže s dýcháním se vytratily a zrůžověly jí nehty, dříve modré. Moje holčička byla silná. Doktoři nám neustále opakovali, že takové mladé tělo nad chorobou jistě zvítězí.

Potom se její potíže vrátily.

Doktoři to zdůvodnili „chronickým nepříjetím“ transplantaátu. Problém tkvěl zřejmě v její krvi.

Implantovali mé dívence umělé srdce poháněné baterií o hmotnosti deseti kilogramů, která se musela každých dvanáct hodin nabíjet. Ozámili nám, že tohle srdce představuje nejmodernější lékařský zázrak. Nicméně se jednalo o dočasné opatření, zatímco se hledal nový dárcce – najde-li se kdy nějaký.

Čekali jsme týden, když za námi přišel dr. Klaus a informoval nás o zařazení do „rizikové knihy“. Jinak řečeno nás umístili na černou listinu. Christininu tělo nepřijalo první darované srdce, v důsledku čehož se ocitla na konci fronty pacientů čekajících na transplantaci.

Vzpomínám si na bolest i slzy v očích mé ženy, když se tiše zeptala: „Tohle je tedy konec, že?“ Její bledé rty bez ustání mechanicky počítaly počet extrasystol umělého srdce hlasitě tikajícího v hrudníku mé dcerky. Varovali nás, že pacienti, kteří podstoupí tento typ chirurgického zákroku, jsou náchylní k psychopatologickým poruchám. Christina se však s tikotem a slabými vibracemi ve svém hrudníku vypořádala snadno. Dokonce vtipkovala o „tikající srdeční bombě“ umístěné ve svém těle, ale Světlana – moje manželka – tak silná nebyla. Každou půlhodinu kontrolovala baterii i všechny konektory, v noci téměř nespala a naslouchala tlukotu mechanického srdce. Spánek ji, navzdory zvukům vycházejícím z televize, přemáhal až s příchodem

brzkých ranních hodin a prvních nemocničních zřízenců, přičemž její ruka neustále spočívala na Christinině hrudi.

Dr. Klaus dokončil svůj proslov, leč nezvedal se k odchodu. Se Světlanou jsme se napjali jako dvě hyeny, které se chystají vrhnout na kořist. Existovala přece jen nějaká naděje? Podle dr. Klause ano.

S každým dalším vyřčeným slovem mizely vrásky ze Světlanina čela. Přibližně před rokem se jedné japonské laboratoři podařilo vypěstovat funkční lidské srdce. Co však bylo důležitější, jeho úspěšná implantace do lidského těla proběhla právě na této klinice, a to samotným doktorem Klausem. Japonci přitom použili pacientovu DNA, což v našem případě představovalo dokonalé řešení.

Tohle byl zázrak – takový, který jsme zoufale potřebovali. Dr. Klaus mluvil dál a celou proceduru nám popisoval. Naslouchali jsme mu a již si své děťátko představovali živé a zdravé.

Zpátky na zem nás vmžiku vrátila zmínka o výdajích. Dr. Klaus Japonce už kontaktoval. Celý proces, od počátečního stadia „početí“ do vypěstování vyzrálého orgánu, potrvá asi dva měsíce, plus minus týden. Po započtení výloh za samotnou proceduru včetně přepravy, operace, účtů z nemocnice a nevyhnutelných daní se celková suma vyšplhala na dvě stě dvacet tisíc eur (i se všemi nabídnutými slevami, jak od Japonců, tak od samotné kliniky). Po pozdějším nahlédnutí do jejich ceníku jsem zjistil, že si výdělek v podstatě spravedlivě rozdělí. Výdaje za vypěstování srdce lehce převyšovaly částku za následnou implantaci.

Jestli nás výsledná suma šokovala? Upřímně, nešokovala. Byli jsme šťastní. Jakmile dr. Klaus ohleduplně odešel a poskytl nám nějaký čas na rozmyšlenou, objali jsme se a plakali. V té chvíli jsme ani nepřemýšleli, kde ty peníze seženeme. Myšlenky se nám ubíraly jediným směrem: naše

holčička bude žít. Už žádný kus oceli tikající v její hrudi jako časovaná nálož. Už žádné lůžko. V Christinině hrudníku bude bít opravdové, lidské srdce! Bude žít!

S německou klinikou jsme podepsali smlouvu, jež naši dceři zaručovala léčbu s plnou penzí. Němci nato odeslali vzorek DNA Japoncům, kteří však požadovali zálohovou platbu o hodnotě pětatřiceti tisíc eur, než podniknou cokoli dalšího. Nejprve si řekli o padesát tisíc, ale s pomocí Němců se nám podařilo požadovanou částku snížit. Pěstování nového srdce pro moji holčičku započne ihned po převedení této sumy na japonský účet.

Podepsal jsem veškeré papíry, políbil svoji rodinu na rozloučenou, nasedl na první letadlo a odletěl domů. Naděje mi dala křídla.

Světлана zůstala na klinice. Zásoba našich financí stačila tak akorát na pokrytí výdajů za další tři týdny, které bude moci Christina v nemocnici strávit. Musel jsem si pospíšet.

„Pane Ivanenko!“ „Roztomilý“ úředník se zlehka dotkl mé ruky. „Jste v pořádku?“

Vylekal jsem se. „Co se děje? Promiňte...“

Úředník svoji ruku velice zženštilým gestem stáhl. „Domníval jsem se, že se necítíte dobře.“

„No,“ odvětil jsem a zamžoural na jeho jmenovku, „pane Antonove, nemáte ponětí, jak nedobře se cítím. Ale to nic.“

Plácl jsem se do kolen a vstal. „Takže asi půjdu.“

„Přeji vám pěkný den,“ zamumlal k mým vzdalujícím se zádkům.

Vyšel jsem z kóje a zrak mi padl na pestrobarevný plakát s usmívajícími se tvářemi a středověkými oděvy. Nápisů jsem si nevšiml, měl jsem na práci jiné věci.

Zdržel jsem se u vstupních dveří, které jsem držel otevřené pro jakousi korpulentní dámu, a vtom na mne někdo zavolal:

„Pane Ivanenko! Počkejte, prosím!“

Pan Šantarskij, ředitel banky v drahém obleku a kvalitních botách, stál ve dveřích své kanceláře a usmíval se na mě. Měl impozantní obličej a u spánků mu prosvítaly počínající šediny. Tomuto pětáctýřicetiletému muži ke štěstí očividně nic nescházelo.

Vážně bych za ním měl jít a promluvit si s ním. Člověk nikdy neví. Mohl by mi pomoci.

Šantarskij otevřel dveře dokořán a pustil mě dovnitř. „Pojďte dál a posaďte se.“

Gestem mě vybídl k usednutí do pohodlného křesla; na pěstěné ruce mu zacinkaly zlaté hodinky. „Dáte si kávu?“

„Raději sklenici vody, děkuji,“ odpověděl jsem a současně horečně uvažoval o vhodných argumentech pro nadcházející konverzaci.

Šantarskij zavřel dveře, načež stiskl tlačítko a oslovil svoji sekretářku: „Přineste mi kávu a panu Ivanenkovi sklenici vody.“

Prošel okolo mě a vzduch náhle zavoněl drahou vodou po holení. Usadil své mrštné tělo do křesla a zíral na mne živýma modrýma očima, v nichž se zračil soucit.

O jeho upřímnosti jsem nezapochyboval ani na vteřinu.

„Vsadím se, že se na mě hněváte,“ usmál se. „Nejspíš už jste si stihl vymyslet konspirační teorii. Musíte se domnívat, že jsem se vás rozhodl zbavit a poslal na vás úředníka, aby se s vámi vypořádal.“

Takový dohad jsem okamžitě odmítl. „Něco takového mi vůbec nepřišlo na mysl. Jste příliš zaneprázdněn. Nikdo nepředpokládá, že zrovna ředitel bude pro každého klienta dělat první poslední.“

„To klidně mohu, pokud mne klient potřebuje,“ zakřenil se. „Na západě má do ředitelovy kanceláře zjevně přístup

každý klient. Nikdo by se proti tomu ani neodvážil vznést jakékoli námitky. Tady v Rusku stále žijeme ve středověku.“

Jeho úsměv jsem opětoval. V tomhle jsem s ním byl stoprocentně zajedno. Vybavil se mi zážitek z banky v Drážďanech: šel jsem si tam vyměnit nějaké peníze a sledoval jistou postarší dámu, jež vtrhla na recepci jako ledoborec. Nato zamířila rovnou do ředitelovy kanceláře, aniž by se obtěžovala zaklepat na dveře. Ředitel vyskočil, zahrnoval dámu pozorností a vybízel ji, ať se posadí. Tehdy jsem onu dámu považoval za prominentní klientku s miliony na účtu, ovšem chyba lávky. Později mi objasnili, že šlo o běžnou důchodkyni, která se nikterak nelišila od ostatních.

Dveře se otevřely a dovnitř vešla sekretářka s šálkem kávy a sklenicí vody na podnose.

„Děkuji vám,“ řekl Šantarskij.

„Díky,“ zopakoval jsem a natáhl se pro sklenici.

„V Evropě jsem se ve skutečnosti nikdy nesetkal s ředitelem běžné bankovní pobočky s vlastní sekretářkou, natož s takovou, která by mu vařila kávu.“

„Ani já ne,“ souhlasil jsem.

Odmělčili jsme se, ochutnali své nápoje a poté pokračovali v načaté konverzaci.

„Abych se vrátil k původnímu tématu,“ ujal se slova Šantarskij, „nejspíš vám dlužím vysvětlení. Před hodinou jsem přiletěl z Mnichova a zbyl mi čas akorát na krátkou sprchu a rychlou snídani. Zatím jsem se ani nesetkal se svou rodinou; místo toho jsem zamířil rovnou do kanceláře a dorazil sem, právě když jste byl na odchodu. Kdybych nebyl obeznámen s vašimi potížemi, nechal bych vás odejít.“

„Díky. Vážně oceňuji váš zájem.“

„Na klientech nám záleží a jejich problémy nám nejsou lhostejné.“

No ovšem, zase ta nesmyslná honba za vším západním.

Seděl tady, opakoval otřepané žvásty a odkazoval na západní etiku práce, zatímco já si nebyl jistý, jak by se na pozici ředitele banky v Drážďanech zachoval ve výše vzpomínané situaci on. Poznám jsem, že se mi snaží vnutit své vlastní názory. Ona dáma v penzi by se k němu přes jeho sekretářku nejspíš nikdy nedostala. Příliš si uvykl na luxus v podobě služeb sekretářky, na což by nikdy neměl nárok, kdyby skutečně pracoval na západě, kde měli osobní asistentky a tajemníky výhradně nejvyšší ředitelé. Věděl jsem to ze zkušenosti. Nacestoval jsem se opravdu hodně a navštívil všechny typy kanceláří, včetně bankovních filiálek. Všichni potřebují mně podobného odborníka z oblasti tlumočnictví. A nyní jsem seděl zde, naproti téhle „malé rybě“, jež měla dle svého názoru nárok na vlastní sekretářku a neomezené zásoby kávy a koňaku... Dost.

Co to s tebou dneska je? okřikl jsem se v duchu. Vážně bych si měl dávat pozor na jazyk. Do tohohle mi vůbec nic nebylo. Měl jsem hlavu plnou jiných starostí.

„Díky,“ zopakoval jsem. „Opravdu si toho vážím.“

Šantarskij přijal moji vděčnost po vzoru králů. „Potřebujete tedy půjčku,“ pronesl se samolibým výrazem ve tváři.

Mlčky jsem přikývl. *Rovnou z Mnichova – ha ha. Na to ti neskočím.* Celou dobu seděl ve své kanceláři a můj rozhovor s úředníkem pozoroval. Jen jsem nedokázal rozlousknout, co ode mě chce. Byl jsem chudý jako kostelní myš; své statky jsem prodal, peníze utratil.

„To vskutku ano,“ vypadlo ze mě nakonec.

„Můj kolega vám situaci vysvětlil, není-liž pravda?“

Opět jsem zareagoval přikývnutím. V jistém okamžiku se situace otočila. Ještě před chvílí jsem byl zcela připraven úpěnlivě prosit a žádonit. Nyní se něco změnilo. On potřeboval něco ode mne.

To pomyšlení bylo uklidňující. Neměl jsem nic, oč by mě mohl připravit, což vzbudilo moji zvědavost.

„Velice se omlouvám, ale tyto záležitosti nejsou v našich rukou. Pouze posloucháme příkazy.“ Po tomto sdělení výmluvně vztyčil prst a ukázal jím ke stropu.

„Takže s tím nic nesvedete?“ Uvolil jsem se hrát tu hru s ním.

Pokrčil rameny a zavrtal své chladné, modré oči do mých. „Kdybyste měl ručitele...“

Takže o tohle tady jde! No tak, ven s tím. „Obávám se, že nikoho takového nemám. Kromě své ženy, samozřejmě.“

„A co váš bratr?“

V tu ránu jsem mu viděl až do žaludku. „S bratrem toho moc společného nemáme.“

S Dmitrijem nás spojovalo pouze příjmení. Táta od nás odešel v mých devíti letech a jeho druhého syna jsem poznal až o několik let později. Naše setkání neproběhlo nijak zvlášť vřele ani chladně – neslo se v takovém nijakém duchu. On vyhledal mne. Sešli jsme se, viděli jeden druhého a pak se naše cesty opět rozdělily. Těsně před rozloučením mi pověděl o tátově úmrtí, k němuž došlo o patnáct let dříve. Před svým skonem jej ještě požádal, aby mě vyhledal a sešel se se mnou. To bylo v podstatě vše. Nicméně mi vrtalo hlavou, jak se o něm dověděli. Na druhou stranu, proč by mě to mělo překvapovat?

„To je vážně škoda,“ posteskl si Šantarskij. „Podle našich informací se vašemu bratrovi velice daří. Vlastní byt v centru Moskvy a venkovské sídlo. S takovým ručitelem by se vaše půjčka dala v podstatě považovat za vyřízenou.“

V mozkových závitech mi náhle sepnulo. Mým prvním impulsem bylo zvednout telefon a zavolat mu. Díky bohu jsem bratrovo číslo dosud měl! Dal mi ho jen pro případ. Řešení bylo tak prosté!

Toto nutkání vzápětí vystřídal zcela jiný pocit: jako kdyby na mě někdo vylil kýbl ledové vody. Tohle jednoduše nebylo správné. Vycítil jsem ve svém okolí krysu. Vážně mě považovali za idiota? Nebo si mysleli, že jsem tak zoufalý?

„Obávám se, že to není tak snadné. Mrzí mě to. Oceňuji vaši starost.“

Po této odpovědi mě Šantarskij počastoval zklamaným pohledem. *No nic. Pardon, že jsem překazil vaše plány, pane.* Přesto jsem bratrovi musel zavolat a o tomhle rozhovoru se zmínit.

Šantarskij se vymrštil z křesla a dal mi tak jasně na srozuměnou, že náš rozhovor je u konce. Potřásli jsme si rukama a já zamířil k východu – opět.

Potřeboval jsem peníze. Hned. Zbylé prostředky stěží stačily na uhrazení dvoutýdenního Christinina pobytu na klinice. Více nám jich na bankovním účtu nezbývalo. Stále bylo zapotřebí sehnat pětaticet tisíc eur na zálohu pro Japonce. A ještě víc peněz pro kliniku.

Zavrával jsem. Třásl jsem se? Žádný zaměstnanec banky si toho podle všeho nevšiml. Dobře. Nejméně ze všeho jsem teď potřeboval něčí soucit.

Zavolat bratrovi. Tato myšlenka se mi bez ustání honila hlavou. Mohlo by se jednat o východisko. Naši situaci zajisté pochopí. Ovšemže ano. Nešlo mi o žádnou charitu. Budu pracovat, abych mu vše splatil, včetně úroků. Budu kvůli tomu dřít jako mezek.

Vyšel jsem z kanceláře a pohledem znovu zavadil o plakát se středověkými oděvy a šťastnými úsměvy. Zpomalil jsem. Mohl bych se na něj mrknout.

Sáhl jsem do kapsy pro rozbité brýle. Můj pád přežilo jen jedno sklíčko, ačkoli mi jeho následkem prasklo. Kdyby mi tak někdo před deseti lety řekl, že si nebudu moci dovolit nové brýle! Samozřejmě, že bych si je dovolit mohl, ale ne-

chtěl jsem. Dokázal jsem se bez nich obejít. Každý utracený cent zkracoval Christinin pobyt na klinice.

Tak copak to tady máme?

Virtuální svět Mirror World tě očekává!

Uskutečni své nejtajnější sny v říši Meče a Magie!

Staň se velkým mágem nebo proslulým válečníkem!

Postav svůj vlastní hrad! Zkrot' draka! Dobyj království!

Pro všechny zoufalé, osamělé a nesebejisté – Mirror World ti nabízí příležitost!

V tomto světě můžeš začít...

Dál jsem nečetl. Pěkná snůška blbostí. Divné, že v bance visí takové absurdní nabídky. Divné? Okamžiček...

Podobné přitažlivé nabídky obyčejně mají i nějaké ty háčky, jež jsou zpravidla psány velice drobným, nenápadným písmem, například fontem Times New Roman. Hmm... Ano, jako bych to neříkal:

Industrial Mega Bank nabízí spotřebitelské půjčky na zafinancování vaší práce a vylepšení účtu ve virtuální hře Mirror World.

Co myslí těmi „půjčkami na zafinancování práce“? Vezme-li to z logického hlediska, hra si nejspíše žádala programátory a webdesignery. Lámal jsem si hlavu, jestli by měli zájem i o tlumočníky. Vlastně... jaký by to mělo smysl? Takže by mi mohli nabídnout místo za mzdu a pak co? Potřeboval jsem obrovský balík, a to okamžitě. Zůstatek financí získaných prodejem našeho bytu a domku na venkově ubýval jako o překot.

To nic. Pěkně jedno po druhém. Nejdříve bylo zapotřebí

promluvit s bratrem a potom se uvidí. Dobře placená práce by se mi hodila v každém případě. Požádat o půjčku je jedna věc, potom bych ji ovšem musel nějak splácet.

Popravdě, pro dobro své dcery bych se s radostí prodal do otroctví. I když, kdo by chtěl za otroka takovou padavku? V těžkém žaláři s nucenými pracemi bych natáhl bačkory hned následujícího dne.

Vyšel jsem na ulici a z plných plic se nadechl čerstvého vzduchu. Nato jsem z kapsy vylovil mobil a vyhledal v seznamu kontaktů *Bratra*.

Ozval se vyzváněcí tón, což bylo nepochybně dobré znamení.

„Čau, Olegu,“ Dmitrijův hlas zněl stejně silně a sebejistě, jak jsem si jej pamatoval.

„Ahoj. Jak jsi věděl, že ti volám právě já?“

„Snadno,“ zahihňal se. „Na displeji se mi objevilo ‚Brácha‘.“

„Předpokládám, že bych měl mít z téhle informace radost,“ poznamenal jsem s hořkým úsměvem.

„To je na tobě.“

„Taky tě mám v seznamu kontaktů uloženého jako bratra.“

„Já vím.“

„Fakt?“

„Tehdy jsem se díval, jak si zadáváš mé číslo do mobilu.“

„Aha.“

Odmíchl jsem se a zhluboka se nadechl.

Předběhl mě. „Máš trable?“

„Dalo by se říct.“

„Seš ve městě?“

„Jo.“

„Můžeš si na něco poznamenat moji adresu?“

Dostavil jsem se na ni rychlostí blesku. Ve skutečnosti

jsem utratil balík za taxík. Moje vnitřní počítadlo bankovek se protáčelo a odečítalo minuty z pobytu dcery v nemocnici.

Pátrání po bratrově pracovišti se ukázalo skoro příliš snadné, a to navzdory mému zhoršujícímu se zraku. Jen slepý by přehlédl dobře známý typ středověkého písma.

Na ceduli, umístěné nad hlavním vchodem, stálo:

Mirror World. Terminál #17

Dveře lemovala sdělení identická s těmi z banky; tato se však svojí velikostí rovnala filmovému plakátu.

Na vrátnici jsem svoji záležitost vyložil členovi ostrahy. Ten někam zavolal, záhy obdržel potvrzení přes interkom, načež mi poskytl podrobné instrukce a nechal mě projít.

Výtahem jsem vyjel do pátého patra a díval se po čísle sto pět. Nepřítomnost jakýchkoli cedulí mi nešla do hlavy, všude se vyskytovala pouze čísla. Nicméně mi to mohlo být jedno.

Dmitrij vstal od stolu. Potřásli jsme si rukama. Dlaň měl suchou a hřejivou; a taky silnou, po tátovi. Za mého mládí si sousedé v jednom kuse vyprávěli, jak táta dovede holýma rukama jen tak pro zábavu ohýbat hřebíky. Byl jsem si poměrně jist, že Dmitrij by takový kousek svedl rovněž. Já byl po mámě: z fyzického i duševního hlediska.

„Ty teda vypadáš,“ pověděl mi na uvítanou a upřeně na mne zíral ocelově šedýma očima usazenýma v širokém, drsném obličejí. Měl rozložitá ramena a ani unci tuku navíc.

„Díky,“ automaticky jsem se dotkl kořene nosu a posunul si na něm scházející brýle. „Vážně se podobáš tátovi.“

„Já vím,“ odpověděl a ukázal na pohodlnou židli. „Do toho, tak to vyklop.“

Nikdy si nebral servítky.

Začal jsem takticky. Zpravil jsem jej o svém rozhovoru v bance, zmínil ředitele obeznámeného s jeho finanční situací i návrh zapojit ho do mé záležitosti s půjčkou coby ru-

čítele. Přitom jsem dbal na to, aby můj proslov vedl k nevyhnutelné otázce, kterou mi měl položit, což také vzápětí učinil.

„Podívám se na to. Na co ty prachy potřebuješ?“

Cestou sem jsem si v duchu několikrát opakoval své otrěpané řečičky a doposud šlo vše podle plánu. Stručně jsem mu popsal Christininu situaci: srdce, Německo, Japonci, její život...

Když jsem domluvil, zíral Dmitrij zadumaně z okna. Konečně se zdálo, že v něm uzrálo rozhodnutí. Otočil se ke mně. „Neřek bych, že za tebe můžu ručit.“

Musel jsem napnout veškeré duševní síly, abych se nezhroutil. To nevádí. Budu si muset najít jiný způsob.

„Ale,“ přerušil sled mých myšlenek, „můžu ti sehnat práci.“

Povzdechl jsem si. „Dík. Bůh ví, že nějakou potřebuju. Ale abych byl naprosto upřímný, ta zálohová platba je mnohem důležitější...“

„Nechápeš to,“ skočil mi do řeči. „Pomůžu ti sehnat flek tady v Mirror Worldu a zacvakám ti založení účtu.“

„Ne, počkej...“

„Ty počkej. Prostě poslouvej. Až se Šantarskij domákne, že děláš u nás v Glasshouse – takhle v našem interním slangu přezdíváme Mirror Worldu –, tu půjčku ti přihraje. Možná ne celou, ale nepochybuj, že dostaneš minimálně dvacet táců.“

„Jo, ale...“

„Říkals, že v bance ještě nějaký prachy máš, ne?“

Přikývl jsem. „Pět tisíc dvě stě dvacet tři eur a třicet čtyři centů.“

„Bezva! Připočítej si k tomu těch půjčených dvacet táců od banky. Já ti doplatím zbytek. Navíc za tebe zatáhnu za-

ložení účtu v naší virtuální hře, což by tě jinak stálo dalších patnáct táců.“

Úžasem jsem hvízdil.

„Budeš to mít s mojí slevou pro zaměstnance společnosti,“ vysvětlil mi. „Standardní balíček Každodenní Rutina stojí dvaadvacet táců.“

„Proto to všechny banky propagují jako smyslů zbavené! Otázka zní, stojí ten zážitek opravdu za to?“

„Co myslíš? Proč by se o mě tvoje banka jinak tolik zajímala?“

„Takže jsi do toho taky přímo zapojený?“

Přikývl.

„Jak to funguje?“

Promnul si bradu. „Představ si virtuální svět obydlené celou spoustou různých ras, ve kterým ovládá každou postavu člověk. Zažereš se do toho takovým způsobem, až hrozí, že zapomeníš na skutečný život. Řekněme, že seš účetní pod pantoflem. A v Glasshouse je z tebe najednou nejlepší šermíř z celého království. Zvolíš si vlastní postavu i vzhled. Z dřívějšího ‚nerda‘ a ‚lůzra‘ se proměníš v pohledného bohatého týpka, jednoho z nejlepších válečníků, kterej si užívá majetek i pozornost opačného pohlaví. Jedinej háček je v ceně samotného účtu – ale jak ti nejspíš došlo, tohle má nějakej rozmazlenej tatínkův chlapeček na háku. A co se týče běžného Ivana, Saši nebo Sergeje, jejichž třicetidenní zkušební období se kvapem blíží ke konci, kam se tihle pánové vydají? S prosíkem do banky! Už v tom jedou, chápeš, a mají bobky z toho, že o všechno přijdou.“

„To je šílené.“

„Ve skutečnosti ne. Výdělečný projekt, to jo. Bavíme se tady o miliardách.“

„Aha. Ale co ta práce?“

„To je snadný. Herní vývojáři mysleli na všechno. Ve hře

je všechno stejně komplexní jako v opravdovém životě. Vžij se na vteřinu do role rozmazleného, zazobaného haranta, kterej si kupuje účet. Pro něho je to pakatel. Takže sis vytvořil postavu senzačního válečníka. Koupíš mu hrad a nějaký pozemky. Mimochodem, boháči do hry sypou prachy neustále. Vývojáři museli dokonce omezit denní platby limitem, aby zabránili inflaci. Tvoje postava se teda pořád vyvíjí, ale nemůžeš ji řádně *vylevelovat* – to znamená zvýšit její úroveň – bez, řekněme, vylepšování své reputace. Takovejch boháčů ujíždí na týhle hře fakt hodně, jak si určitě dokážeš představit. Pro vylepšení reputace musíš dokončit určitý *questy* – teda úkoly, abys tomu rozuměl –, což ve stech procentech případů zahrnuje získávání nějakých zdrojů nebo výrobu něčeho. Kromě toho, pořád se bavíme o světě, i když virtuálním, takže jeho ulice vyžadujou úklid, kytky zalívání a tak dál a dál. Pokud totiž tvůj hrad nebo město hnije ve špíně a ty se o něj nestaráš, podepíše se to na tvý reputaci a budeš tím pádem přicházet o jistý množství bonusů, kterejch je mimochodem spousta. Je toho dost, aby ti z toho šla hlava kolem. A fakt si myslíš, že ten rozmazlenej, prachatej fracek začne tuhle hru hrát jenom proto, aby zametal ulice nebo se staral o koně? Zapomeň, na tuhle špinavou práci si najme jiný hráče, kterejm platí herní měnou, směnitelnou za skutečný prachy. Aktuální kurz je jedna ku jedný, takže jeden zlatáček má hodnotu jednoho éčka. Tyhle virtuální peníze směniš v každý bance.“

Mlčky jsem zpracovával nově nabyté informace. „Jaké jsou ve hře ostatní účty?“

„Můžeš si vybrat z Bronzovýho, Stříbrnýho a Zlatýho.“

„Čím se liší?“

„Cenou, startovním balíčkem... je toho hodně.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Okay. Bronzovej plán tě vyjde na padesát táců. Startovní

balíček obsahuje základní sadu vybavení. Přístup do hry máš z veřejnejch modulů. V podstatě začínáš jako chud'as. Stříbrnej plán stojí sto padesát tisíc. Osobní modul třídy Bé ti nainstalujou přímo u tebe doma. Můžeš si zvolit vlastního lenního pána. A nakonec Zlatej plán pro bohatý a slavný, za půl milionu éček. Nabízí všechny typy bonusů a dárečků, včetně vlastního pozemku, jehož velikost si můžeš za extra poplatek zvětšit.“

„Tohle je šílené,“ zopakoval jsem, celý vyjevený. „Dobrá, a co mi povíš o té Každodenní Rutině?“

„Každodenní Rutina je účet nulový úrovně. Hráč nemůže nikoho zabít, ale nemůže ani zemřít. Teoreticky je nesmrtelnej. Tenhle typ účtu je vytvořenej výhradně pro práci. Startovní balíček obsahuje samotný povolání, nářadí a neomezenej přístup do veřejnejch modulů. Přesnějš řečeno, tohle všechno cáluje zaměstnavatel daný postavy, kterej svému zaměstnanci umožňuje bezstarostně pracovat na svym území. Ať už se bavíme o dolu, nebo o obilným poli, tyhle pracoviště by měly bejt už ‚vyčištěný‘ – zbavený veškerejch potenciálních *mobů* – tak se slangově říká hejnům nejrůznějších příšer. Jo, a další důležitá věc: dovednostní úroveň postavy se neustále zvyšuje bez ohledu na její vlastní úroveň.“

„A co ten Bronzový účet?“

„Tihle hráči si můžou vybrat povolání až od desátý úrovně. Jejich volba i souprava nářadí je bude něco stát. A dovednostní úroveň je přímo propojená s jejich vlastní úrovní.“

„Co to znamená?“

„No, hra obsahuje celou spoustu zdrojů všech úrovní, od nulových po legendární.“

„Chápu. Hráč desáté úrovně nemůže získat legendární zdroj.“

„Přesně. Prozradím ti víc: úplně stejně je na tom i hráč dvoustý úrovně.“

„A jaká úroveň je nejvyšší?“

„Žádný hráč zatím nepřekročil třístovku. Jestli se nemýlím, tak nejlepší hráč dosáhl dvoustý osmdesátý pátý úrovně. Jmenuje se Romulus a je členem klanu Steel Shirts, Ocelových košil. Běžní hráči tenhle klan znaj pod zkratkou SS.“

„Kriste.“

„Ale tohle fakt vědět nepotřebuješ. Ty budeš jednoduše dělat svoji práci a o víc se starat nemusíš.“

„Dobře.“

Dmitrij letmo pohlédl na hodinky. „Uděláme to takhle: předám tě teď svý asistentce, která ti ukáže, jak to celý přesně funguje. Každopádně je to její práce. Chci říct, dovede to mnohem líp než já. Bohužel mě trochu tlačí čas. Souhlas?“

Přikývl jsem. „Dík. Fakt si toho vážím.“

Vůbec poprvé mi věnoval vřelý úsměv. „V pohodě. Jsme přece bráchové, ne?“

KAPITOLA DRUHÁ

„Olegu, hrál jste někdy počítačové hry?“

Dmitrijova kolegyně Zoriana seděla u počítače a zadávala do databáze společnosti potřebná data. Jméno, příjmení, datum narození, číslo sociálního pojištění... a další.

Zoriana nosila krátký sestřih a uši jí zdobily nezvyklé náušnice zpodobňující duhově zbarvené motýly. Z očí této dvacetileté dívky s brýlemi vyzařovala inteligence.

„Počítá se Tetris a tankové simulátory?“

Usmála se, aniž by odtrhla oči od monitoru. „Nějaké zlozvyky?“

„Žádných si nejsem vědom.“

Zoriana dál t'ukala do klávesnice. „Dobře. To je v podstatě všechno. Teď už jen potřebuju váš podpis.“

„Prosím.“

„Ne tak rychle,“ odvětila a obdařila mě dalším úsměvem. „Od Dmitrije vím, že to s tou prací myslíte vážně, takže o to tu nejde. Nejprve se musíte seznámit s herním obsahem a vybrat si rasu a profesi.“

„Vážně na tom tolik záleží?“

Zoriana si posunula brýle na nose a věnovala mi blahosklonný úsměv. „Víte, Olegu, dnešní počítačové hry se ani zdaleka nepodobají hrám typu Tetris. Zeje mezi nimi opravdu velká časová propast.“

Nechtěl jsem se s ní dohadovat, takže jsem zvedl ruce na znamení kapitulace. „Dobrá, vyhrála jste! Vyberu si rasu.“

„Výborně, oceňuju váš přístup. Zavedu vás k testovacímu modulu třídy A, ve kterém si vše prohlédnete na vlastní oči.“

Testovací modul připomínal něco mezi zubařským křeslem a – nemohl jsem si pomoci a té představě se usmál – jedním z těch kadeřnických křesel ze sedmdesátých let s obrovskou sušící helmou ve tvaru kbelíku.

Zoriana si mého veselí nevšímala, přešla k přístroji a jala se do monitoru zabudovaném v „kbelíku“ zadávat nějaká data. Neobratných narážek na podivnou konstrukci tohoto udělátka si patrně vyslechla již dost.

„Udělejte si pohodlí, Olegu. Zabere vám to více času, než si možná myslíte. Doporučuju vám odskočit si nejprve na toaletu.“

Zavrtěl jsem hlavou a vydrápal se na tvrdé sedadlo.

Zoriana dokončila úpravu nastavení, načež mě vyzvala: „Uvolněte se a neotáčejte hlavou. Není to nebezpečné. Teď zavřete oči.“

„Kbelík“ se mi s tichým zapípáním spustil až k bradě. Cítil jsem, jak mě Zoriana vzala za ruku a přitiskla mi prsty k nějakému plochému povrchu.

„Už můžete otevřít oči. Pod pravou rukou máte dotykový panel. Panoramatická obrazovka je přímo před vámi. Máte smartphone?“

„Ano.“

„Funguje to na stejném principu. Nahrávám obsah... a je to. Teď vás nechám o samotě, abyste se na to mohl pořádně podívat. Pokud mě budete potřebovat, klikněte na ikonu se zvonkem, kterou najdete v pravém horním rohu obrazovky.“

„Dobře. Díky.“

„Uvidíme se později.“

Nahrávací tabulka programu ožila a s přibývajícimi procenty měnila zbarvení ze žluté na zelenou. Připadal jsem si jako ve 3D kině. Dokonce jsem zvedl ruku v naději, že se dotknu prostorového obrazu.

99 %...

100 %...

Po zaznění fanfáry jsem div neohluchl. Chvatně jsem ztlumil zvuk. Ovládání bylo docela snadné – o nic složitější než u mobilu. Uživatelské rozhraní lahodilo oku, písmo bylo zřetelné a grafika na vysoké úrovni. Lidé si hraní her v těchto mašinkách očividně užívali. Jestliže za tuto zábavu utráceli tolik peněz – vlastně do ní *investovali* – pak tomu tak být muselo. Mě taková kratochvíle prozatím bůhvíjak neohromila.

Tak se do toho pustíme.

Hra mi ze všeho nejdříve nabídla psanou formu dějin daného virtuálního světa. Mýty a letopisy mě však absolutně nezajímal. Nepochybně překypovaly zbytečnými informacemi drahými srdcím zarytých fandů žánru fantasy. Já dával přednost faktům. Copak je to tady? Aha, *Průvodce pro nováčky. Profese*. Kliknu na to a uvidím.

Farmaření, řemeslná výroba, služby... no teda! Každá kategorie obsahovala stovky stránek! Kovář, metař, štolba, rybář, kořenář, nosič vody, čistič kanálů, farmář, zahradník...

Nechtělo se tomu věřit. Zoriana měla pravdu: tohle mi nějakou dobu zabere.

Klikl jsem na filtr: *Nejoblíbenější*.

Vlasový stylist, krajinný architekt, manažer... Dobrá...

Filtr: *Nejlépe placené*.

První místo na tomto seznamu zaujímal horník. Dál jsem se nedíval. Profesi bychom měli.

Nyní rasa. Jaké rasy jsou v případě téhle konkrétní profese nejoblíbenější?

Obrazovku vyplnila mohutná postava jedince zaujímajícího první místo v žebříčku. Pod šedivou, lysou kůží hrály svaly a šlachovité paže s vystouplými žilami mu visely až ke kolenům. Připomínal kráčeující rypadlo. *Jakpak ti říkají, fešáku?* Jeskynní horrud. Základní atributy: síla, rychlost,

výdrž, obrana, hbitost. Co se týkalo horrudových dodatečných schopností, tak na ty jsem se už vážně musel podívat.

Dodatečná schopnost: Síla hor

Účinnost: +0,5 % k Síle s každou novou dovednostní úrovní

Dodatečná schopnost: Síla vůle

Účinnost: +0,8 % k Rychlosti s každou novou dovednostní úrovní

Bylo to víceméně jasné. Chlapík byl silný, ale příliš pomalý. Další. Skalní rhoggh. V podstatě bratr horruda, jen o ždíbec menší, nepatrně slabší a o něco rychlejší.

Následující na seznamu: Temný gnóm. *A co ty, kámo?*

Dodatečná schopnost: Starý kozák

Účinnost: +0,5 % k pravděpodobnosti vytěžení dvojnásobného množství zdroje jedním úderem krumpáče

Dodatečná schopnost: Ostrůžka zrak

Účinnost: +0,1 % k pravděpodobnosti vytěžení zdroje vyšší úrovně jedním úderem krumpáče

Po něm jsem objevil trpaslíka s obdobnými atributy. Zdálo se, že většina hráčů v zásadě preferuje silné a pomalé postavy. Patrně se domnívali, že rychlost nemá v podzemních dolech žádné využití. Ostatní si vybírali trpaslíky a gnómy, jejichž dodatečné schopnosti nabízely bonusy vztahující se ke zdrojům.

Mrknul jsem na typy smluv a seznal, že hráč se může nechat platit třemi způsoby: od hodiny, od výkonu a od „vytěžené hodnoty“. *A to je co?* Vzápětí jsem pochopil. Třetí typ se ničím nelišil od dvou předchozích, jenže v tomto případě hrála roli i hodnota nerostů. Mohl bych si vybrat kombinaci druhého a třetího typu.

Kde jsem to skončil? Ach ano. Trpaslík, nebo gnóm? První dva vazouni nepřipadali v úvahu. Přebytek svalové hmoty z mého pohledu problém nikdy nevyřešil.

Znovu jsem se pustil do hledání a tentokrát přidal do požadovaných atributů sílu a rychlost. Vyhledávač vyplivl tytéž výsledky. No, nevádí. Budu si tedy muset vybrat trpaslíka. Proč ne? Jeho atributy ušly. Trpaslíci, rasa horníků, nadto obývali (na základě mé paměti) podzemí – přinejmenším by tomu tak mělo být, pokud herní vývojáři vycházeli z tradiční mytologie.

Kliknutím myši na příslušné políčko jsem vyresetoval nastavení. Okamžiček. Co mi to tam skočilo teď?

Opět jsem se pustil do vyhledávání. A skutečně – s aktivovaným filtrováním dle oblíbenosti jsem dostal sto dvacet čtyři výsledků, ale jakmile jsem tento filtr zrušil, vyhledávač najednou našel sto dvacet pět výsledků. Totéž se opakovalo, když jsem se výsledky hledání pokusil profiltrovat dle síly. Jak to? Filtr podle všeho opomíjel jednu rasu. Jednalo se snad o nějakou závadu? Nepravděpodobné. Tohle byla seriózní společnost.

Jak tedy nalézt onu chybějící rasu? Očekávali snad, že si prohlédnu všechny stránky? Ne. Nepochybně existoval lepší způsob.

Pak jsem dostal nápad: co takhle profiltrovat výsledky hledání dle počtu zobrazení stránek? Do patřičného políčka jsem zadal nulu a čekal. Bingo! Ale... *to je snad špatný vtip?!*

Na obrazovce se objevil obrázek neduživého, drobného mužička se šřapatou bradkou a rozčuchanými vlasy. Prohlédl jsem si ho pozorněji. Ramena měl úzká, ale předloktí docela silná. Kdyby si oblékl námořnickou uniformu, na hlavu posadil čapku a z koutku úst by mu čouhala fajfka, jako by z oka vypadl typickému mořeplavci ošlehanému větrem.

Jeho plet' byla našedlá, ruce měl obrovské a nevraživě na mě zíral očima vykukujícíma zpod huňatého obočí. Ve

skutečnosti... to do sebe všechno zapadalo. Co by to obrovité monstrum jménem horrud pohledávalo v dole s úzkými chodbičkami a nízkým stropem? Společně s tím druhým, Skalním rhogghem, byl předurčen k *farvení* levné rudy (Dmitrij ještě stačil obohatit moji slovní zásobu o základy herního slangu; jestli si tedy lámete hlavu nad významem slova *farmit*, vězte, že to znamená „získávat určitou komoditu“). Trpaslíci i gnómové navíc připomínali zakrslé „almary“ s plnovousy až po kolena – na pachtění se v úzkých tunelech měli příliš široké boky a velký zadek. Kdyby takové bytosti opravdu existovaly, musely by vypadat jinak.

Ale co, nemělo smysl se kvůli tomu nějak rozohňovat. *Jak ti říkají, kámo?*

Ennan.

A co tvoje schopnosti?

Dodatečná schopnost: Výkuk

Účinnost: +1 % k pravděpodobnosti zvýšení dovednostní úrovně po každém dvacátém získaném zdroji

Dodatečná schopnost: Praví hrdinové kráčí po křivoláckých stezkách

Účinnost: +2 % k pravděpodobnosti zvýšení schopnosti Výkuka o jeden bod po každém stém získaném zdroji

Druhá schopnost tedy ovlivňuje tu první...? Jinými slovy budu mít jen jednu, protože jsou vzájemně propojeny. A co se týkalo samotného řemesla... bohužel nebylo možné prakticky si ho vyzkoušet.

Minimálně další hodinu jsem strávil četbou o postavě ennana – jako bych tím mohl něco změnit.

Civěl jsem do jeho mrzuté tváře. „Tak co říkáš, kámo? Zkusíme to spolu?“

Odpoověď mi zůstal dlužen a dál zíral do prostoru.

O svém rozhodnutí jsem ještě nějakou dobu uvažoval. Nakonec jsem stiskl „Vybrat“.

Zvolená profese: Horník. Potvrdit: Ano/Ne

Ano.

Zvolená rasa: Ennan. Potvrdit: Ano/Ne

Ano.

Zadej svou herní přezdívku.

Oleg.

Omlouváme se. Tuto přezdívku již někdo používá. Přeješ si zadat jinou?

Dobrá otázka. Vyskočilo malé okno: generátor jmen pro ennana. Napsal jsem *Oleg* a po zhlédnutí výsledků se otrepal. Blbé... rozhodně ne... ale tohle by celkem ušlo. A co tohle? *Olgerd*...

Vítej, Olgerde! Výborně!

Dobrá. Klikl jsem na zvonek. Nastal čas z tohoto vynálezu vypadnout.

Zoriana přišla za několik minut. „Jste v pořádku? Už jsem si o vás začínala dělat starosti a chystala se vás zkontrolovat.“

„Proč?“

„Už tady sedíte skoro čtyři hodiny!“

„To není možné! Odhadoval jsem to nanejvýš na třicet minut.“

„Jo, jasně! A to jste ještě ani nezačal hrát. Tohle je pouhý testovací modul. Nyní bych vás požádala, abyste mě následoval.“

„Co tím myslíte, že jsem nehrál?“

Počastovala mě rozpačitým pohledem, pak se otočila a zamířila k východu. Pokrčil jsem rameny a šel za ní.

Vrátili jsme se do bratrovy kanceláře. Seděl za stolem a zamyšleně hleděl na monitor. Ticho narušovalo jen tlumené hučení počítačového chladiče a klikání myši.

Posadil jsem se naproti němu a čekal. Brali se tady až příliš vážně. Netušil jsem, z jakého důvodu panuje okolo Mi-

ror Worldu takové pozdvižení. Podle mě šlo o pouhý bleší cirkus. A nadto velice drahý.

Můj bratr dál zíral na mé výsledky. Co bylo špatně? Co tam viděl?

Promnul si čelo. „Vidím, řekl slepec.“

„Tohle říkával táta. Jeho oblíbené úsloví.“

„Jo,“ souhlasil a stále očima hypnotizoval monitor. „Nespokojil se s pouhým ‚*vidím*‘, vždycky musel dodat ‚*řekl slepec*‘. Tenhle zvyk jsem po něm zdědil.“

„Já taky.“

Trpce se usmál. „Máme toho hodně společného, nemyslíš?“

Odmíchl jsem se. „Jak se má tvoje máma?“

„Je nemocná. A tvoje?“

„Zemřela před sedmi lety.“

„To mě mrzí.“

Ztichli jsme. Opět bylo slyšet jen klikání myši. Chladič se vypnul.

„Hotovo.“ Dmitrij se na mě konečně podíval. „Uložil jsem ty tvý husarský kousky do databáze. Jaks ho vyhrabal? O existenci týhle rasy jsem neměl ani páru.“

Pokrčil jsem rameny. „Čirou náhodou.“

„To je fuk. Ted' už zbejvá jen celkový vyšetření a můžeme tě přihlásit. To tě čeká zejtra. Ted' si musíš trochu odpočinout.“

„Jaké vyšetření?“

„Jen pár nezbytných testů. Vládní nařízení.“

„Je to tak vážné?“

„Je. Krátce po vydání hry se vyskytly určitý problémy.“ Moji nevyslovenou otázku odbyl mávnutím ruky. „O nic nejde, fakt. Pro dnešek je to všechno. Budu tě očekávat zejtra ráno v devět. Ted' se běž natáhnout.“

Vyškrábal jsem se na nohy a podal Dmitrijovi ruku. „Díky, brácho.“

„To nestojí za řeč. Doufám, že ti to vyjde.“

S úsměvem jsem přikývl a zamířil ke dveřím. Věci se daly do pohybu.

Nemohl jsem se dočkat, až se o všechny ty novinky podělím s manželkou. Během zpáteční cesty do pronajatého bytu jsem si představoval její rozzářené oči i úsměv, který jí na tváři vykouzlí ty dobré zprávy. V jednom kuse jsem snil o okamžiku, kdy bude celá tahle záležitost konečně za námi. Budeme spolu. Světlana určitě ráda uslyší, že se s bratrem poznáváme. Bylo mi už čtyřicet, jemu pětatřicet. Oba jsme byli dospělí a museli jsme pochopit, že naši rodiče jistě jednali na základě vlastních postranních motivů, které s jejich dětmi nijak nesouvisely.

Na zítřek jsem se velmi těšil. Nebylo času nazbyt.

KAPITOLA TŘETÍ

Lékařské vyšetření bylo k smíchu. Doktor mě zběžně prohlédl a potom jsem musel vyplnit několik dotazníků. Následně jsem se odebral do posilovny, kde mi na tělo připojili senzory a nařídili mi zvedat činky, běhat a provádět sedy lehy. Dokonce jsem zvládl udělat i šest shybů. Zoriana mé výkony bedlivě pozorovala, a přitom si něco poznamenávala do papírů položených na psací podložce.

Po všech těch prostocvicích mě konečně propustili. Dobrat se výsledků jim trvalo další hodinu.

Do kanceláře vstoupil Dmitrij a usmíval se od ucha k uchu. Co ho tak rozveselilo? I když, nejspíš měl prostě radost za svého bratra.

„Získals pětadvacet bodů! To není vůbec zlý. Viděl jsem lidi v lepší kondici, který se nezmohli ani na dvacet. Jak říkám, tělo dokáže neuvěřitelné věci, když mu to hlava dovolí!“

„Záleží na tom?“

„No, tak zaprvý, kdybys jich nezískal minimálně patnáct, tak by ti to hraní zatrhli.“

„Páni! Proč jsi mi to neřekl?“

„Nešlo to. Máme kvůli tomu zavedený strašně přísný pravidla. Znáš ty technický dodatky ve smlouvách tištěným drobným písmem, ne? Ty naše se týkají spontánního testování. Ale na to sere Bílej tesák. Všechno je v cajku. Bylo mi jasné, že to zmákněš.“

„Dá se říct, že mně taky. A zadruhé?“

„Vývojáři zavedli pravidlo. Body z testů slouží jako dodatečný bonus k základním atributům postavy. Když se teď

přihlásíš, budeš mít k/romě počátečních bodů navíc těch pětadvacet. Rozdělíš si je podle svýho.“

Pokrčil jsem rameny. Jakou reakci ode mě očekával? Neměl jsem nejmenší zdání, do čeho jdu. Světlana se mi zmínila o reklamách, které zahlédla v televizi. Celé to vypadalo legitimně. Na druhou stranu, pryč byly ty dny, kdy jste mohli skutečně věřit informacím z televize. Spíš bych měl říct, že se jim nedalo věřit nikdy.

„Po vstupu do Glasshouse budeš litovat, žes těch bodů nezískal víc. Tohle štvě vždycky každýho, ale aspoň si z toho dělej srandu. Můžu ti říct jedno: bonusovejch bodů není nikdy dost.“

Opět jsem jen pokrčil rameny.

„Dobře, tak začnem. Tvůj účet je napůl vytvořenej. Ještě ti zbejvá potvrdit nastavení a můžeš se pustit do hraní. Další věc: skutečný najímání, podepisování smlouvy a prodej vercajku probíhá v Mirror Worldu. V tomhle případě tvý rozhodnutí ovlivnit nemůžeme. Jedna malá rada. Sleduj herní novinky a snaž se jednat jenom se zavedenýma hráčema. Přidej se k nějakýmu silnýmu klanu nebo *gildě* – tak se říká týmům. První den je klíčovej. Dneska se naloguješ odsud, příště už z modulu svýho zaměstnavatele. Zaměř se na získání pracovní smlouvy. Čím delší lhůta platnosti, tím vyšší půjčku ti nabídnou. Jo, abych nezapomněl: hlavně to nepřeháněj. Lidská makovice je nepředvídatelná a mizerně prokoumaná. Veškerý počínání ve hře ovlivní tvý tělo. Takhle to zkrátka funguje. Vzpomínáš na to druhý úsloví, který říkával táta?“

„Ve zdravém těle zdravý duch?“

„Přesně. Jenže v Mirror Worldu je to jaksi opačně. Dokud máš v pohodě šišku, máš v cajku i tělo. Však to poznáš sám. Držím ti palce.“

Modul třídy GT se podobal horizontálnímu soláriu. Zne-

jistě jsem. Přepadl mě takový zvláštní pocit... modul až nepříjemně připomínal rakev.

„Jste v pořádku?“

Lekl jsem se. Tu otázku mi položil přibližně pětadvacetiletý mladík, který mě účastně pozoroval. Sklopil jsem zrak k jeho jmenovce a zamžoural na ni.

Andrej

Obsluha modulové jednotky

„Nic mi není, díky. Jen se mi trochu zamotala hlava.“

Zasmál se. „To nic, stává se to. Lidem se na poslední chvíli roztřesou kolena. A potom je z těch modulů nemůžeme za žádnou cenu vytáhnout. Svlékněte se, prosím, a lehněte si sem.“

Udělal jsem, oč mě požádal. Mé tělo přijala hřejivá náruč želatínového lůžka; jako kdybych si lehl do povidel.

„Nehýbejte se, prosím.“

Ztuhl jsem. Andrej mi na hlavu nasadil složitě vyhlížející zařízení. „Zavřete oči.“

Poslechl jsem.

„Budu počítat do deseti. Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Pět...“

Andrejův hlas ke mně najednou doléhal jakoby z dálky.

„Šest...“

Nyní jsem musel napínat uši, abych jej slyšel.

„Sedm. Os...“

Rozhostilo se naprosté ticho, nekonečné a dokonalé. Umřel jsem? Obklopovala mne černočerná tma. Ne, nemohl jsem zemřít. Mysl jsem měl úplně jasnou. Pokusil jsem se promluvit, ale nešlo to. Částečně jsem zkusil otočit hlavou. Měl jsem pocit, že mé tělo odplulo někam do temnoty.

Letným pohledem jsem náhodou objevil drobný bílý puntík, který se zvětšoval, až nabyl velikosti tenisového míčku, potom podšálku... Vynořoval se stále blíž a blíž, dokud nepřerostl v okno.

Přiblížilo se.

Pohltilo mě světlo.

Náhle mě ohlušil zvuk dopadající vody. Na tváři jsem ucítil čerstvou brízu prostoupenou vlhkým závojem. Mé tělo se zmítalo. Otevřenou dlaní jsem nahmatl několik oblázků a z čista jasna je vnímal celým svým tělem.

Zvedl jsem se ze země a posadil se.

Bože na nebesích!

Nějakým kouzlem mě teleportovali z laboratoří k překrásnému vodopádu. Kameny na dotek hřály. Rukou jsem zavadil o nějaké keřky vyrůstající z pukliny v zemi. Tohle bylo stoprocentně reálné. Nemožné!

Zhluboka jsem se nadechl svěžího vzduchu a zaposlouchal se do šumění stromů ve větru, štěbetání ptáků a hučení vodopádu.

Musel jsem přicházet o rozum!

Mé zmatení se ještě prohloubilo po spatření trojrozměrného nápisu, který se mi zjevil před očima. Polekal jsem se. Písmena vybledla a vzápětí ožila barvami.

Vítej v Mirror Worldu, Olgerde!

Aby sis užil svět v celém jeho rozsahu, dokonči prosím registraci svého účtu.

Přeješ si dokončit registraci svého účtu ihned? Ano/Ne

Označil jsem *Ano*.

Gratuluji! Registrace dokončena!

Zbývá ti 15 nerozdělených bodů!

Zbývá ti 25 bonusových bodů!

Tohle muselo počkat. Nikam jsem nespíchal. Pokusil jsem se vstát, leč marně.

Nemůžeš se hýbat.

Síla: 0 bodů

Rychlost: 0 bodů

Ach, takhle to tedy funguje. Investoval jsem po jed-

nom bodu do obojího. Tělo mě začalo poslouchat, byť neochotně, jakoby zpomaleně.

Zvýšil jsem svoji rychlost o další bod. Výrazně to pomohlo, ovšem pořád jsem se pohyboval příliš pomalu.

Přidání dalších dvou bodů přineslo kýžený výsledek. Výborně. Nemusel jsem zrovna pobíhat okolo. Pokusil jsem se trochu projít a cítil se přitom dobře.

Teď síla. Zvedl jsem malý kámen a sevřel jej v pěsti. Dobře.

Co tenhle, o velikosti mé hlavy? Ani omylem! Nicméně povolání horníka vyžaduje opakované zdvihání těžkých břemen.

Zvýšil jsem sílu o jeden bod, větší kámen jsem přesto zvednout nedokázal. Podařilo se mi to až po přidání dalšího bodu. Ano! Perfektní!

Díky znalostem načteným předchozího dne jsem věděl, že s body musím šetřit. Kdybych chtěl nějaký atribut vynulovat, přišel bych o polovinu již investovaných bodů. Musel jsem tedy postupovat s rozmyslem. Představte si, kolik bodů bych musel investovat do mohutné postavy Jeskynního horruda! Ennanovi jich stačilo pár.

Zkontroloval jsem atributy (neboli *staty*) mé postavy:

Síla: 3 body

Rychlost: 4 body

Zbývalo mi pěkných třiatřicet bodů.

Přešel jsem k vodě a pohlédl na hladinu, v níž se zrcadlil ennanův obličej. Měl moji tvář i tělo, o což se postaralo výchozí nastavení, na kterém jsem nic neměnil. Tady jsme tedy stáli, v životní velikosti a dvakrát tak oškliví!

Dotkl jsem se vody. Byla chladná, jako voda v horách. Jak to dokázali? Ovlivnila mi snad smysly moje mysl, která chlad očekávala? Nebo se jednalo o úplně jiný mechanismus?

Řádně jsem si své nové já prohlédl a potom koukl do mapy, která nabízela užitečný náhled na všechny nedaleké obce. Největší z nich, Leuton, se rozprostírala asi tři kilometry odtud – právě tam jsem se rozhodl vydat.

Vyrazil jsem na pochod po pěšině klikatící se okolo srázů, která mě zavedla do lesa. Za chůze jsem se rozhlížel všemi směry jako pětiletý klučina na prvním výletě do přírody. Vzhled krajiny byl úchvatný. Všude okolo se k nebesům tyčily prastaré stromy, jež ve mně svými rozměry vzbuzovaly strach z rozmačkání. Četné louky překypovaly květinami všech barev, jejichž rozmanitost, která šla ruku v ruce s úžasnou autentičností tohoto světa, byla ohromující.

Po nějakých deseti minutách na mě dolehla únava. Ztěžka jsem oddechoval, stěží zvedal nohy a hlava mi třeštila – jako kdybych právě bez cizí pomoci vyložil kamion plný cihel. Někde se stala chyba.

Aha! Zřejmě jsem na to přišel:

Energie: 5/40

Desetiminutová chůze mě v podstatě připravila o bezmála všechnu energii, což rozhodně nebylo dobré.

Posadil jsem se na velký padlý strom obrostlý hustou vrstvou mechu. Musel jsem se tomu podívat na kloub. Kde to jen bylo...tady!

Výdrž

Účinnost: Každý bod přidává +20 k Energii

Čas na trochu matematiky. Desetiminutová svižná chůze mě stála pětatřicet jednotek energie. Chůze byla v tomto světě očividně luxusem.

Utratil jsem tři body za výdrž:

Výdrž: 3

Energie: 12/100

No teda! Už dvanáct? Před chvílí svítila na ukazateli pětka!

Dýchalo se mi snadněji, ale nohy jsem měl pořád ztěžklé, z čehož vyplývalo, že nehybné sezení obnovuje energii. Konečně nějaké dobré zprávy!

Nevadí, během putování budu nejspíš muset odpočívat. Ano, nějakou dobu to zabere, leč nedokázal jsem odolat.

Tímto stylem jsem pokračoval dál: jakmile mě začala zmáhat únava, hned jsem vyhledal pěkné, pohodlné místo k odpočinku.

Zrovna jsem procházel rozlehlým polem, když vtom mě dostihla pestrobarevná kavalkáda jezdců v zářivém brnění, právě ve chvíli, kdy jsem usedal, abych nabral síly. Netušil jsem, co je přimělo zastavit. Možná můj zanedbaný vzhled či němý úžas zračící se mi v očích. Koneckonců na tom nezáleželo.

V mé blízkosti přešlapoval černý kůň s obrovskou hlavou, který mě probodával uhrančivým pohledem a neváhal by mě udupat. Zpoza jeho hřbetu se na mě zářivě usmívala překrásná mladá dívka se smaragdovými očima, zlatavými kadeřemi, plnými nadry, vzpřímenými zády a dokonalými křivkami.

„Pozdrav pánbůh, ó tuláku!“ pozdravila mě melodickým hlasem, silným a veselým.

„Ty střapatý pse! Měl by ses poklonit, když spatříš dámu!“

Znenadání se nade mnou tyčil další kůň. Jezdec, oděh od hlavy až k patě v brnění, vypadal naprosto fantasticky a vzbuzoval respekt.

„Prosím, nech toho, lorde Melwasi,“ pronesla dívka zvonivým hlasem. „Copak nevidíš, že jsme potkali nováčka? Není-liž pravda, dobrý muži?“

Podle všeho oslovovala mě. „Ano, máte úplnou pravdu.“

„Ano, *má paní!*“ obořil se na mě rytíř. „Takže ohni svůj hřbet až k zemi, burane!“

Hrubiánův kůň se mě podle všeho chystal rozdrtit jako

vlašský ořech. „Mladý muži,“ oslovil jsem jezdce, „jak se opovažuješ se mnou takto mluvit?“

Jezdcevy černé oči se zúžily. „Och, to se opovažuju!“ Nato sáhl rukou oděnou v oceli po biči.

„Melwasi! Zadrž, prosím!“ Její melodický hlas mi zněl v uších.

„Jen kvůli vám, lady Iso.“ Surovec o mě ztratil veškerý zájem a pobídl vpřed koně, který dusotem kopyt zvířil oblak prachu, jež se na mě vzápětí snesl. Rozkašlal jsem se.

„Děkuji, má paní,“ pravil jsem a vyzkoušel si svůj nový způsob vyjadřování. „Dnes jsem tady poprvé.“

„Všichni jsme si prožili svůj první den,“ odvětila lady Isa a obdařila mě okouzlujícím úsměvem. „Vidím, že jsi zcela vyčerpán. Hej, Aragorne!“

Přiklusal další kůň s jezdcem v sedle, jehož zbroj tmavomodré barvy, popsaná ozdobným písmem, se od tradičního rytířského brnění lišila. Nádhera.

Aragorn sklonil hlavu: „Ano, má paní?“

„Pomoz, prosím, tomuto nešťastníkovi,“ vyzvala jej lady Isa s roztomilým výrazem ve tváři.

Temný rytíř se usmál a mlčky ke mně natáhl ruku.

Kavalkáda odcválala, přičemž za sebou zvířila další mračno prachu, jímž jsem se hodnou chvíli dusil.

Oprašoval jsem se a systémové zprávy si všiml až po nějaké době.

Získal jsi požehnání: Temná ruka

Účinnost: +10 k Energii každých třicet sekund

Doba trvání: 2 hodiny

Stál jsem tam, mrkal jako idiot a sledoval ukazatel energie, jehož hodnota se pozvolna přibližovala k úrovni sta procent.

„Tak co, noobíku, seš dostatečně ohromenej?“ zabručel kdosi za mými zády.

Prudce jsem se otočil. Ani ne pět kroků ode mě stál samotný Jeskynní horrud. Měřil minimálně tři metry a pod tlustou šedou kůží se mu rýsovaly svaly. Jednou jsem v madridské zoo viděl nosorožce a při pohledu na horruda se mi vzpomínka na onoho tlustokožce okamžitě vybavila.

Ze všeho nejvíc se podobal obrovské hromadě kamení spadlého ze skalní stěny.

Horrud se zazubil a odhalil křivé tesáky. „Snad ses do mě nezabouch?“

Polkl jsem. Prohlížet si obrázky s tím stupidním kbelíkem na hlavě byla jedna věc, ovšem setkat se s takovou oblodou tváří v tvář byl zcela jiný zážitek.

„Seš němej?“

„Ehm, o-omlouvám se,“ zamumlal jsem.

„Koukněme na toho noobíka,“ zavrčel a vycenil zuby. „Tos nikdy neviděl horruda?“

„Jen na obrázcích v testovacím modulu,“ přiznal jsem.

„Tohle je tvůj první den v Glasshouse?“

„Spíš moje první hodina.“

„Jo ták, takhle to teda je! Jasně. Každodenní dřič. Kolega horník! Hm... ennan? Co to sakra je?“

„Jak tohle všechno víš?“

„Ježíši,“ horrud obrátil oči v sloup. „Ty seš fakt noobík, že jo? Koukni nad moji hlavu.“

Jméno: Grryrsch

Rasa: Jeskynní horrud

Typ účtu: Každodenní Rutina

Úroveň: 0

Povolání: Horník

Dovednostní úroveň: 9

„Zajímavé,“ poznamenal jsem zadumaně.

„Rád tě poznávám, Olgerde,“ zahřměl.

„Nápodobně, Gr... Grrych...“

„Vlastně se jmenuju Greg,“ představil se a zamával rukou o velikosti vědra.

„Já jsem Oleg,“ odvětil jsem a natáhl k němu ruku.

„Blbej nápad,“ zakřenil se Greg. „Mohl bys o tu svoji pazouru přijít. Horrudi jsou celkem silní.“

Ruku jsem opět stáhl.

„Moudrý rozhodnutí. Tak kam máš namířeno, Olgerde?“

„Do Leutonu. Sháním práci.“

„Panejo! Máme společnou cestu! Můžem jít spolu, jestli chceš, a pokecat o hře.“

S úsměvem jsem dychtivě přikývl. Měl jsem docela štěstí. Jak jsem měl vědět, že je Mirror World *takhle* autentický?

„Vidím, že nemáš páru, na jakýho cool slušňáka jsi právě narazil,“ zahřímal Greg, zatímco dupal vedle mě.

„Nemám páru o spoustě věcí.“

„To se klidně vsaď. Temná ruka je vzácněj a drahej *buff**. Běžně stojí asi padesát zlatáků a pro práci v podzemí se suprově hodí. Udrží tě na nohou dvě hodiny, a navíc bez dlabance, takže ušetříš nějaký místo v brašně. Když už mluvíme o žvanci...“

Sáhl do brašny a hodil si něco do úst. Podíval jsem se pozorněji.

Růžolící jablko

Účinnost: Obnovuje 100 bodů Energie

„Hrome!“

„Fakt se nemejlím,“ zazubil se Greg. „Jestli jsem někdy nějakýho noobíka viděl, tak seš to ty.“

„Mohl bys mi význam toho výrazu vysvětlit?“

Upřeně se na mě podíval. „Hrál někdy nějakou hru?“

Vyslechl si moje vyprávění o „hrách s tanky“ a zavrtěl hlavou. „Ty seš beznadějněj případ. Mrkni na informační

* Výraz pro posílení atributů hráče, buff poskytují kouzla či povzbuzující schopnosti.

portál a vyhledej si to. Najdeš tam i spoustu dalších informací. Je ta ikona se zrcadlem.“

„Dá se ve hře připojit na internet?“

„Na ten opravdovej ne, ale na herní síť jo.“

Příslušnou ikonu jsem objevil zanedlouho. Jakmile se přímo před mýma očima otevřelo okno prohlížeče, zadekklamoval jsem: „Tohle je šílené.“

Nabídka obsahovala místní novinky, překladače, předpověď počasí, mapy a aplikace – tony užitečných, stažitelných a použitelných pomůcek. Ovšem bez peněz byl člověk nahraný.

„Takže?“ Zazubil se můj nový přítel. „Našels to?“

Otevřel jsem slovník. No nic. Musel jsem dát Gregovi za pravdu.

„Gregu, ani netušíš, jak moc ses trefil.“

„Kolik ti vlastně je?“

„Skoro jednačtyřicet.“

„No jo, už je mi to jasný. Na druhou stranu, Romulovi je prý přes padesát a je to jeden z nejlepších hráčů.“

„To je ten z Ocelových košil?“

„Ha! Seš samý překvápko. Přece jen máš nějakou naději.“

„A kolik je tobě?“

„Skoro dvacet. Prej nejlepší věk, ha ha.“

Na nic dalšího jsem se nevyptával. On sám se podle všeho nijak zvlášť rozpovídat netoužil. Přišlo mi, že zdejší lidé si o osobních záležitostech příliš povídat nechtějí. Pokud šlo o mě, neprahl jsem po tom, aby všichni, včetně jejich babiček, znali mou totožnost.

„Už ses rozmyslel ohledně zaměstnavatele?“ zeptal se Greg.

„Zatím ne, proč? Tahle možnost existuje?“

„Ty mi teda dáváš. Seš si jistej, že umíš používat internet?“

Nepochybně jsem byl „natvrdlý“, pokud použiju výra-

zivo dnešních pubertáků. Vyhledat si všechny potřebné informace a navštívit několik internetových fór mi vůbec nepřišlo na mysl. Muselo to souviset s tím, že jsem veškerou pozornost upínal na dceřino onemocnění. A mám-li být nemilosrdně upřímný, nic z tohohle jsem nebral vážně. Nečekal jsem, že to bude tak... neuvěřitelně ohromné. Ale co. Nepochyboval jsem, že to všechno nějak vyřeším. Nic jiného mi ani nezbývalo.

„Máš pro mě nějakou radu?“

„Leuton je sice hlavní město klastru, ale jinak je to takovej malej zapadákov, takže nečekej nějakej velkej výběr možností. Buď to zkusíš u trpaslíků, nebo půjdeš s prosíkem za fotrem toho idiota, kterej ti málem dal okusit Zběsilou šlehu.“

„Bylo mi řečeno, že Každodenní dřiči nemohou nikoho zabít a nikdo nemůže zabít je.“

„To sice jo, ale moh by tě pořádně spráskat.“ Greg z mého výrazu vyčetl nepochopení a pustil se do vysvětlování. „Moh by ti způsobit *debuff* v podobě zranění – chápeš, na omezenou dobu tě zkriplit. Je na sto dvacátý úrovni, takže ten jeho bič je pěkná svině. Vyřídil by tě jediným úderem. Tyhle typy zbraní zvyšujou zběsilost a my se snažíme nenasírat žádný postavy, u kterejch by mohlo dojít ke zvýšení úrovně zběsilosti. Můžou ti způsobit zranění devátý kategorie, a tím s tebou skoncovat. Tyhle zranění normálně účinkujou dýl jak čtyřiadvacet hodin. Všechny svoje prachy utratíš za felčary a léčivý kouzla. Léčitel nejvyšší úrovně v Leutonu, kterýho znám, je ve skutečnosti samotnej starosta. Léčí všechna zranění až do sedmý kategorie.“

„Co tahle zranění způsobují?“

„Obvykle ti uberou život, energii, rychlost a podobně. Účinkujou stejně jako tvý požehnání.“

„Moje co?“

„Požehnání... myslím ten buff, kterejš dostal.“

„Aha. Promiň. Je to všechno trochu matoucí.“

„To neva. Nakonec na to přijdeš. Přece jenom je to tvůj první den. Nejses malej, zmákneš to.“

„Tak to bychom měli. Půjdu za trpaslíkama. Představa, že bych si pořád musel hlídat záda, mě moc neláká.“

„Nemám ti to za zlý. Mimochodem, ve skutečnosti je mu šestnáct a jeho fotr je říd' a nějaký banky, ale v jeho dolech se překvapivě pracuje líp. Makám pro něj a pořád jsem živej a v jednom kuse. Prachy se mi prostě furt sypou.“

„Co je na těch dolech tak dobrého?“

„Tak zaprvý, všichni makáme za stanovenou mzdu a slušně vyděláváme. Prostě se ustavičně vrtáš ve skále a nemáš žádný starosti. Taky proplácej prémie a nabízej všemožný bonusy – hadry, náradí i jídlo platí podnik.“

„To zní dobře. A co ti trpaslíci?“

„Ti to maj přesně naopak. Platěj za odvedenou práci a vybavení a náradí si kupuješ za svý.“

„Už chápu, proč máš tak velkou sílu.“

„Takže sis všiml,“ zakřenil se s potěšením. „K čemu by mi byla rychlost? U trpaslíků musíš kmitat, ale tady... Dostávám prachy za tesání do skály a sledování hodiněk. Šéfové mi po týdnů navrhli, abych si nainstaloval tenhle užitečnej software s názvem Veselej horník. Stačí ho zapnout a tvoje postava maká sama. Program ji hlídá za tebe, obnovuje energii, nechává ji odpočívat, a dokonce i čurat. Já můžu mezitím brouzdat na síti a jenom čekám, až mi na účtě přistane výplata.“

Po těch slovech se ke mně naklonil blíž a spiklenecky zašeptal: „Šetřím na Bronzovej účet. Na zaplacení Každodenní Rutiny jsem si musel půjčit, ale až tu půjčku splatím, začnu si odkládat bokem další prachy. Bronzovej účet se s tímhle nedá srovnávat! Proto se věnuju svému průzkumu

a chodím na všechny ty stránky a fóra. Musím vykoumat strategii. Doneslo se mi, že i samotnej Romulus začínal jako Každodenní dřič – prej hrál taky za horruda. Možná jsou to jenom kecy, ale tohle info mám z docela hodnověrnejch zdrojů.“

No ovšem, proto se ta rasa těšila takové oblíbenosti. Romulus, jasně! Jak dětinské. Bohatí hráči profitovali z levné pracovní síly, zjevně bezduché, vzhledem ke všem těm vytvořeným stupidním programům. Nepřekvapilo by mě zjištění, že Greg investoval většinu bodů do síly na základě jejich doporučení. O důvod víc přidat se k trpaslíkům. Jednotlivé dílky skládačky do sebe konečně začínaly zapadat.

„Poslyš, vadilo by ti, kdybych si tě přidal do přátel?“ zeptal jsem se Grega.

„Klíďo.“

Zadal jsem jeho jméno. Žádost o přátelství zamítnuta. I na druhý pokus. Divné. „Proč pořád odmítáš moji žádost o přátelství?“

Usmál se. „Jaký jméno jsi zadal?“

Plácl jsem se do čela. „Vážně jsem noobík!“

„Řekls to sám.“

Jasně. Zadal jsem *Grryrsch*.

Žádost o přátelství přijata.

Greg mě o přátelství nepožádal. Mně podobní neužiteční nováčci jej podle všeho nezajímali. Těžko jsem proti tomu mohl něco namítat.

O hodinu později jsme došli do rozlehlého říčního údolí. Leuton se rozprostíral na břehu řeky a vypadal dočista nádherně. Herní designéři odvedli dobrou práci. Vrcholky městských hradeb z dokonale hladkých, kamenných desek zdobily úhledné věžičky, zpoza nichž vyčnívaly barevné kopule nějakých budov. Skoro na všech vlály pestré vlajky. Zkrátka pěkný, ryzí středověk.

„Tady se s tebou rozloučím, Olgerde. Zlom vaz! Odted' je to na tobě. Na panství lorda Šantara je to pořád docela štreka.“

Zlehka jsem se dotkl horrudova širokého předloktí.
„Díky, Gregu, opravdu jsem ti vděčný za pomoc.“

Ta slova jsem myslel vážně. Potkal jsem ho ve správný čas na správném místě.

„Ještě něco,“ zahřimal z dálky. „Běž rovnou k hornic-
kýmu cechu. Dostaneš tam svůj první profesní quest. Pak
už budeš v pohodě.“

Zamával jsem mu na rozloučenou. „Díky! Hodně štěstí!“

KAPITOLA ČTVRTÁ

U městských bran dle očekávání hlídkovali strážní připomínající sochy. Tři byli oděni v ocelovém brnění a čtvrtý ve zbroji téže barvy, jakou měla zbroj rytíře, který doprovázel lady Isu. Přeměřil jsem si strážné pohledem a zjistil, že všichni dosáhli dvousté úrovně: konkrétně jsem měl před sebou tři válečníky a jednoho čaroděje. Nevšimli si mě. Čaroděj si mě zběžně prohlédl, poté se otočil k ostatním a něco jim rozčileným hlasem vykládal.

Po příchodu do města mi vyskočila systémová zpráva.

Vítáme tě, ó kočovníku, ve velkolepém městě Leutonu! Přeješ si z našeho města učinit své stálé či dočasné místo vzkříšení?

Klíkl jsem na *Ne*. Tohle jsem vážně nepotřeboval.

Dostupné bezplatné aplikace: Leuton a jeho okolí; dějiny Leutonu

Tohle odmítnout nešlo.

Přeješ si nainstalovat naše bezplatné aplikace: Leuton a jeho okolí a dějiny Leutonu?

Ano, prosím. Mapu jsem určitě potřeboval.

Nová dostupná aplikace: Ulice a zákoutí Leutonu

Cena: 5 zlatáků

Ne, díky.

Neměl jsem žádné peníze. Dmitrij se mě pokoušel přemluvit, abych na svůj herní účet vložil sto až dvě stě eur, leč odolal jsem. Ty peníze potřebovala moje dcera.

Zkrátka jsem doufal, že bych si nějaké základní vybavení mohl vypůjčit od trpaslíků do doby, než ho budu schopen splatit.

Neustále na mě vyskakovaly nové zprávy s nabídkami všemožných, nepochybně užitečných aplikací – samozřejmě placených. Marně jsem vyhlížel nějakou další „pozornost podniku“. Víc jich zřejmě nebylo.

Naposledy jsem stiskl *Ne*. Systém se se mnou rozloučil a nechal mě na pokoji.

Otevřel jsem mapu. Cech... tady. *Leutonský cech horníků*. Vydal jsem se k nim.

Výtvarník v mém nitru si pomalou procházku městem vyloženě užíval. Tihle programátoři a vývojáři (nebo jak se jim říká) odvedli znamenitou práci. Vše bylo dobře napsané a promyšlené. Připadal jsem si jako turista v dokonale zachovalém středověkém městě. Mít tak u sebe foťák! Mým holkám by se to náramně líbilo. Ačkoli... foťák tady někde být musel. Ech... ano!

Nová dostupná aplikace: Snímek obrazovky

Cena: 3 zlatáky

Co s nimi měl člověk dělat? Tak nic. Jakmile vydělám trochu peněz, určitě si ji koupím. Tři eura mě nezruinují. Potom budu moci pořídít tolik snímků, kolik jen budu chtít.

Aplikace se satelitní navigací stála pět zlatáků. Koukl jsem na její vlastnosti. Šlo o velice užitečný software, který dokázal rozpoznat všechny mnou vlastněné mapy a pracovat s nimi. Nevadí. Později, všechno si pořídím později.

Podle plánu města jsem přešel Refrakční náměstí a pokračoval na Vzdušnou ulici. O několik bloků dál jsem spatřil podsaditou jednopatrovou budovu s umělecky vypracovaným vývěsním štítem, na němž stálo:

Cech horníků

Vstoupil jsem do budovy. Uvnitř to vypadalo celkem rušně. Vestibul mi připomněl železniční poštovní úřad z mého domovského města. Stěny lemovalo několik desítek klenutých přepážek, za nimiž seděli u malých stolků po-

kladníci. K jednotlivým okénkům postupně přistupovaly zástupy hráčů čekajících ve frontách. Tolik ras! Lidská představitost je vskutku bezmezná. Zahlédl jsem robustní trpaslíky, černovouse gnómy, rhogghy se zelenou kůží, několik Skalních dwandů a pár horrudů.

„Panebože,“ zašeptal jsem snad posté.

Stoupl jsem si do jedné z řad a rozhodl se kouknout na herní web. Zakrátko jsem se do surfování pohroužil natolik, až jsem přeslechl pokladníka, který volal mé jméno:

„Jste hluchý?“

„Ech? Promiňte?“

„Vy noobové jste všichni stejní.“ Rozezlené černé oči, jež mne propichovaly, patřily gnómovi s baňatým nosem, havraním plnovousem a tmavě šedou pletí, který si nasupeně mnul čelo.

„Omlouvám se,“ vysoukal jsem ze sebe. „Nedával jsem pozor.“

„Nepovídejte,“ zahuhňal si pod vousy a třídil svitky ležící na stole. „Olgerd, ennan. To je divné... o téhle rase jsem nikdy neslyšel. Tak, staty... hmmm... v pořádku... tady. Váš první quest.“

Vydej se k nejbližšímu cechu horníků a potvrď zvolenou profesi.

Přijmout: Ano/Ne

Ano.

Gratuluji, Olgerde! Od nynějška jsi horník!

„Teď přichází na řadu další quest,“ pokračoval suše pokladník a přehraboval se v papírech.

Staň se členem cechu horníků (povinné).

Ano.

Gratuluji, Olgerde! Od nynějška jsi členem cechu horníků.

„A další,“ zamručel gnóm.

Potvrď, prosím, že jsi ochoten odvádět do pokladny cechu týdenní členské příspěvky (povinné). Po každé platbě získáš +50 k Reputaci u cechu horníků.

„Hotovo,“ oznámil jsem mu.

„Zaplatíte ihned, nebo až po první výplatě?“

„Až po výplatě.“

„Já to věděl,“ zabručel. „Teď vám nabídnu několik bezplatných rad. Jestli se rozhodnete usilovat o místo u lorda Šantara, měl byste zainvestovat do síly. Co se týče mých kolegů z klanu Kamenonohých, ti mají nařízenou minimální rychlost o hodnotě deseti bodů. Nepotřebují mezi sebou žádné lenochody. To je všechno. Další!“

Zamumlal jsem poděkování a chvátal k východu. Důvod onoho požadavku na rychlost jsem pochopil až na ulici. Po navýšení rychlosti na deset bodů jste automaticky museli zvýšit i výdrž. Jinými slovy, vyšší rychlost vyžadovala více energie. Tím pádem jste museli investovat několik bodů i do síly: čím větší síla, tím rychlejší obnova energie. Už teď mi bylo jasné, že se budu muset se svými body rozloučit – zkrátka nebylo zbylí.

Kancelář trpaslíků jsem našel za chvíli. Vedle hlavního vchodu visel vývěsní štít – za předpokladu, že se tohle mistrovské dílo dalo nazvat štítem. Tvořila jej obrovská kamenná deska o přibližných rozměrech dva metry na metr, silná jako předloktí mého nového kamaráda Grega, s mistrně vytesaným nápisem:

Klan Kamenonohých

Ulice před hlavním vchodem se hemžila hráči. Překvapivě jsem neviděl jediného horruda, dwanda či člověka – jen trpaslíky a gnómy. Líbily se mi jejich veselé obličejje, poplácávání po ramenech, neustálé vtípkování a chechot. Tihle chlapiči byli sympatičtí. Když jsem je míjel, trpaslík s ryšavými vlasy plácl po rameni i mě; následně na mě mrkl gnóm,

jako by říkal: *hlavu vzhůru, nestyd' se*. Nejspíš něco slavili. Doufal jsem, že jejich úřední hodiny ještě neskončily.

Optal jsem se podsaditého trpaslíka, kde se nachází personální oddělení. Místo odpovědi ukázal na schodiště. Na nic jsem nečekal a pospíchal po schodech do patra.

První podlaží bylo kupodivu tiché. Všichni se už nejspíš odebrali dolů. Byl téměř čas oběda. Srdce mi bilo jako splašené. Obával jsem se, že to nestihnu.

Řítil jsem se po široké chodbě a zoufale mžoural na nápisy umístěné na velkých zdobených dveřích – soudě dle vzhledu kamenných.

Najednou se přede mnou jedny dveře rozletěly. Vyšel z nich gnóm v doprovodu trpaslíka. Mluvili potichu a nepokrytě mě ignorovali.

„Promiňte,“ oslovil jsem je. Hlas se mi přitom zlomil a vyzradil mé pocity.

Dva páry očí se na mě obrátily.

„Byli byste tak laskaví a prozradili mi, na koho bych se měl obrátit kvůli zaměstnání...?“

„Pozdě,“ pronesl gnóm nevzrušeně. „Všechna volná místa jsou obsazena.“

„Před třemi dny jsme o tom informovali prostřednictvím našich webových stránek,“ dodal trpaslík.

Unikl mi zklamání povzdech. Před třemi dny jsem o jejich existenci vůbec nevěděl.

„Zkus to u lorda Šantara,“ poradil mi trpaslík a tvář mu zkroutil křivý úšklebek. „U něj se volný flek najde vždycky.“

Bezvadné... Přesně po tom jsem netoužil.

Na ulici jsem sledoval rozjařené trpaslíky a bezděky mě napadlo: před pár minutami jsem se cítil jako jeden z nich a teď tady stojím znovu, osamělý jako kůl v plotě. Z obecného veselí jsem nabyl dojmu, že oslavují objevení nové hlavní žíly. Jejich válečníci tu oblast už vyčistili. Horníci

zanedlouho vydělají pěkný balík. Škoda. Klidně jsem mohl zbohatnout s nimi.

Povzdechl jsem si a otevřel mapu. Šantarovo panství... Túra mi zabere dalších třicet minut a do vypršení buffu jich zbývalo dvacet. Musel jsem si pohnout.